

Att växa i tro

Femte söndagen i påsktiden

Johannesevangeliet 17 (Jesu förbön för sina lärjungar)

1-8

Efter att ha sagt detta lyfte Jesus blicken mot himlen och sade: "Fader, stunden har kommit. Förhärliga din son så att sonen kan förhärliga dig; du har gett honom makt över alla människor för att han skall ge evigt liv åt alla dem som du har gett honom. Och detta är det eviga livet: att de känner dig, den ende sanne Guden, och honom som du har sänt, Jesus Kristus. Jag har förhärligat dig här på jorden genom att fullborda det verk som du har gett mig att utföra. Förhärliga nu mig hos dig, fader, med den härlighet som jag hade hos dig innan världen var till. Jag har uppenbarat ditt namn för de människor som du tog från världen och gav åt mig. De var dina, och du gav dem åt mig, och de har bevarat ditt ord. Nu förstår de att allt som du har gett mig kommer från dig. Orden du gav mig har jag gett dem, och de har tagit emot dem och verkligen förstått att jag kommer från dig, och de har trott på att du har sänt mig.

(Söndagens text 9-17:)

Jag ber för dem. Jag ber inte för världen utan för dem som du har gett mig, eftersom de är dina. Allt mitt är ditt och allt ditt är mitt, och jag har förhärligats genom dem. Jag är inte längre kvar i världen men de är kvar i världen och jag kommer till dig. Helige fader, bevara dem i ditt namn, det som du har gett mig, så att de blir ett, liksom vi är ett. Medan jag var hos dem bevarade jag dem i ditt namn, som du har gett mig. Och jag skyddade dem och ingen av dem gick under, utom undergångens man, ty skriften skulle uppfyllas. Nu kommer jag till dig, men detta säger jag medan jag är kvar i världen, för att de skall få min glädje helt och fullt. Jag har gett dem ditt ord, och världen har hatat dem därför att de inte tillhör världen, liksom inte heller jag tillhör världen. Jag ber dig inte att du skall ta dem ut ur världen utan att du skall bevara dem för det onda. De tillhör inte världen liksom inte heller jag tillhör världen. Helga dem genom sanningen; ditt ord är sanning.

18-26

Liksom du har sänt mig till världen har jag sänt dem till världen, och för deras skull helgar jag mig till ett offer, för att också de skall helgas genom sanningen. Men inte bara för dem ber jag utan för alla som genom deras ord tror på mig. Jag ber att de alla skall bli ett och att liksom du, fader, är i mig och jag i dig också de skall vara i oss. Då skall världen tro på att du har sänt mig. Den härlighet som du har gett mig har jag gett dem för att de skall bli ett och att liksom vi är ett, jag i dem och du i mig, de skall fullkomnas och bli ett. Då skall världen förstå att du har sänt mig och älskat dem så som du har älskat mig. Fader, jag vill att de som du har gett mig skall vara med mig där jag är, för att de skall få se min härlighet, den som du har gett mig, eftersom du har älskat mig redan före världens skapelse. Rättfärdige fader, världen känner dig inte, men jag känner dig och de har förstått att du har sänt mig. Jag har gjort ditt namn känt för dem och skall göra det känt, för att den kärlek som du har älskat mig med skall vara i dem och jag i dem."

Att växa i tro...

Jag vet väl inte om jag tycker att det är helt självklart att det är vad den här texten handlar om. Fast å andra sidan så är det inte särskilt ofta som jag tycker att något i Johannes evangelium är så självklart vid första anblicken. Jag tycker att han ofta har en tendens att vara omständlig och förvirrande och vad betyder det egentligen att växa i tro?

För de flesta av oss började det nog i söndagsskolan. Det klipptes 153 fiskar som skulle klistras på ett nät. Man ritade djur på Noaks ark och spelade dramer om barmhärtiga samarier eller också kanske vi fick uppleva de oförklarliga och ständigt så förbluffande stora likheterna mellan Abrahamsbergskyrkans nedervåning och det heliga landet.

Men en dag så satt man där, ganska knockad kanske, av det faktum att man hade något man skulle kunna kalla för en tro på den där Guden som funnits med i bakgrunden av fiskcollagen och de dramatiserade liknelserna.

Det behöver förstås inte ha varit vid ett speciellt tillfälle som du kände så och om du aldrig har känt så och aldrig kommer att känna det så gör det ingenting. Men jag inbillar mig att alla som har kommit fram till att de har en tro på Gud då och då känner att det är en svindlande tanke, det faktum att man har en relation till och pratar personligen med den som är störst av allt. Han som får Einstein, Newton, Picasso, Sokrates, Mozart, Bill Gates och Maradona att framstå som bleka skuggor. Här sitter vi och pratar med den som skapat universum, som har skapat tiden, som är källan till livet.

Att växa i tro kanske skulle kunna utläsas som att växa i sin tro, på samma sätt som man kan behöva växa i ett par förstora skor när man är liten eller växa in i en uppgift som man från början inte tycker sig ha ett riktigt grepp om.

Jag tror att det finns gott om utrymme i den tro som vi först får börja jobba med, utveckla och växa i. Det tror jag är meningen. Jag tror inte att man kan tillgodogöra sig den kristna tron om man får den som ett färdigt paket med alla svar klara och tydliga redan från början. Det är liksom alldeles för mycket och alldeles för stort att fatta på en gång. En del, som den där Paulus t ex tycks få betydligt fler svar från början och det kan kännas rätt orättvist ibland när man själv sitter och tvivlar men inte ens han blev någonsin färdig med sin tro och det blev inte någon av de tolv apostlarna heller trots att de upplevt Jesus "in action".

Ett annat sätt att växa i tro tänker jag kan vara att det är själva tron/tilliten/övertygelsen som växer sig större. Man tror att mer och mer är beroende av Gud och det får större och större betydelse i ens liv.

Man kanske kan se det som att det finns olika dimensioner av en tro på Gud eller olika rum inom den tron. Barnatron skulle kanske kunna vara ett av dessa rum i så

fall. Jag vet inte om det finns någon tydlig förklaring till vad som skulle känneteckna den där "barnatron" men det är väl ganska självklart att den tro på Gud som de flesta människor ändå har när de är små ser ut på ett visst sätt och det är annorlunda mot hur ens tro ser ut senare i livet. På precis samma sätt som man får ett annat perspektiv till allt här i tillvaron i och med att livet går vidare och man förändras som människa. Så efter detta "barnatrostadium" kommer man till ett annat stadium i livet där tron måste förhålla sig på ett annat sätt till livet eller att livet får förändra sitt förhållande till tron. Relationerna ser annorlunda ut, de handlar inte längre om ett totalt beroende av omgivningen utan mer om valfrihet och eget och fritt tänkande. Jag tänker mig att man kliver in i en mängd olika rum av ens tro, eller ser många nya dimensioner av den under livet och att varje gång man kommer i kontakt med detta nya börjar man i stort sett ifrån noll med en del av sin tro som man inte jobbat med innan.

Tron växer i och med att den förändras utifrån hur våra liv gestaltar sig, vad som händer oss och vad vi väljer att göra. Fler och fler av trons rum får någon form av inredning med tapeter, möbler och tavlor på väggarna och vi öppnar liksom upp mer och mer av trons hus. När vi upptäcker saker som på något sätt inte är förenliga med vår tro så måste vi hitta ett sätt att förhålla oss till det.

Då och då vaknar vi upp efter att vår tro har gjort en frontalkrock med något i vår tillvaro. Det har nog oftast att göra med att något obehagligt har hänt oss som vi trodde att vår tro på något sätt skulle skydda oss ifrån. Det kan vara svårt att fortsätta tro under vissa omständigheter. Jag är övertygad om att det finns perioder för oss alla då tvivlen är större än annars. Men de flesta av oss kommer som väl är ur de perioderna och när man ser tillbaka på vad som hänt och inser att tron faktiskt överlevde alla motgångarna så brukar tron snarare stärkas än försvagas. Kan tron överleva det här så är den stark nog till mycket och trots svackor och motgångar tenderar den att bli större i det långa loppet.

Våra liv ger ju oss inte heller endast negativa erfarenheter och upplevelser som tär på tron utan även gott om glädje och sådant som kan stärka den. Vi får fler och fler bevis på att Gud verkligen hör våra böner och svarar på dem fast än det kanske inte så ofta är på det sätt som vi hade tänkt oss och trots att vi fyller ut en del av det utrymme vi har att växa i så ser vi samtidigt längre och längre fram. Vi ser mer av hur svindlande stor Gud är och vilka möjligheter han öppnar för oss.

När man läser eller hör berättas om olika väckelserörelser eller Missionskyrkans historia så stöter man på ytterligare ett sätt att växa i tro. Ganska ofta används begreppet att man "tog ett steg i tro" eller att man "gjorde det eller det i tro". Det man syftar på då är helt enkelt att man gör något för att man är övertygad om att det är Guds vilja även om det kanske saknar logik, är något man ännu inte vet vart det kommer sluta eller hur det ska vara möjligt att genomföra det.

Jag tror att man även som individ kan växa i tro på det sättet. Man kan låta sig förändras eller göra saker i tro om att det är Gud som leder och bär. För organiserade nordbor är det kanske en större utmaning än för fiskande galiléer i ett ockuperat Israel, jag inbillar mig åtminstone att de inte var fullt så inrutade och

beroende av kalendrar och tidtabeller, men det är på intet sätt omöjligt ens för oss. Att växa i tro på det sättet kräver nog ett visst mod, att man vågar kasta sig ut och innerligt hoppas på att Guds Ande fångar upp en så att man blir placerad på rätt ställe.

Det kan förstås vara tokigt frustrerande eftersom Gud sällan tycks ta hänsyn till Högskoleverket, årsskiften, semesterplanering eller sedan länge inbokade möten utan tycks envisas med att svara i sista sekunden och ställa alla planer på ände. Men samtidigt kan man inte förneka att de beslut som är Guds har en tendens att leda till oanade upplevelser som man i efterhand inte skulle vilja gå miste om för allt i världen, till spännande relationer och möten med människor och upptäckter av sidor hos en själv och andra som man tidigare inte visste fanns.

Och kanske är de där med att växa i tro inte så långt ifrån den här texten trots allt. Då det här utspelar sig ska Jesus snart dö. Han har berättat det för lärjungarna men de har nog inte fattat, vem skulle kunna göra det?

Men snart kommer det vara en obestridlig fakta och lärjungarna kommer stå där, vilsna, förvirrade och med en mängd andliga erfarenheter och berättelser som Jesus använt för att beskriva Gud och Guds plan för mänskligheten som de inte vet hur de ska använda. Vid Kristi himmelfärd var de nog inte mindre förvirrade, då Jesus hunnit med att både dö och uppstå och tala om att ha ska lämna dem en gång till och de stod där med en gigantisk uppgift som de skulle hantera, att fortsätta sprida hans budskap.

Plötsligt blir de hänvisade till sin tro. De kan inte längre säga: "vänta, jag ska bara kolla med Jesus först" och sedan fråga honom ansikte mot ansikte.

Den röst han svarar med kan inte längre höras av dem runtomkring. Jesus fortsätter finnas med dem och oss men inte på samma sätt som innan. Jag tror att de verkligen upplevde sin tro som ett par alldeles för stora skor som de fick växa i men ganska snart hade de lyckats axla uppgiften att vara ledare för den nya kyrkan och de blev mer och mer erfarna av att lyssna in Guds röst och förstå vad det är som Jesus vill med våra liv.

När Jesus ber den här bönen så vet han att de kommer att känna så och han vet att han inte längre kommer att kunna gå bredvid dem i fysisk bemärkelse så därför ber han till sin far att han, Fadern, ska fortsätta med det beskyddet så att alla som tror på Jesus ska få fortsätta att omslutas av Guds trygghet även sedan han lämnat jorden.

Lärjungarnas tro fick sig nog en rejäl törn vid korsfästelsen men när Jesus uppstår från det döda och de fick uppleva att alla de fantastiska under som de fick vara med om tillsammans med Jesus fortsatte även när han inte var där med sin mänskliga kropp så tror jag att de även fick uppleva att den växte sig starkare. Förståelsen ökade nog för att det var Gud som genom sin ande utförde alla under och kanske var det först då som en del av det Jesus lärt dem fick en verklig innebörd.

Säkerligen fick de också uppleva att det var en tillväxt som krävde engagemang och kraft och att det inte var smärtfritt kan man ju faktiskt läsa om eftersom det berättas om hur de bli tillfångatagna, pryglade, stenade och till och med avrättade.

Och kanske är det därför som Jesus i den här bönen ber om att de ska få känna hans glädje helt och fullt.

Och när det gäller det där med att ta "steg i tro" eller låta tron föra en framåt av sin egen drivkraft så finns det väl inget bättre exempel på det än den första församlingen. De levde i egendomsgemenskap och de gav sig av på missionsresor till platser de knappt visste fanns.

Och även det är något jag tycker att man läsa in i Jesu förbön för sina lärjungar då han ber om att de ska få vara ett, med varandra, med honom, med Gud, och att de ska få bli helgade genom honom.

Jag tror inte för ett ögonblick att fiskaren Simon som sen blev lärjungen Petrus hade trott sig kunna predika om Guds allomfattande frälsning, kärlek och nåd för alla dessa okända människor som var allt från tiggare till högt uppsatta officerare. Men något fick honom att följa den där märklige mannen som stannade till vid hans båt och sa åt honom att lämna allt och följa honom och trots en massa sorg och motgångar längs vägen är jag säker på att han aldrig ångrade sig.

Kanske måste man våga gå emot vissa invanda mönster och känna sig lite udda. Jag tror inte att tanken är att vi ska framstå som ufon för alla som ännu inte är kristna men ibland tror jag att vi skulle behöva bryta en och annan rutin.

För som Jesus säger så tillhör vi honom och Fadern eftersom allting som finns och är tillhör Gud. Vi är hans egendom som han vårdar ytterst noggrant och när vi bekänner att vi tror på honom och låter den tron styra oss så får vi vara beredda på ett och annat.

Men ta det lugnt. Om du inte vill det så kommer inte Gud att skicka iväg dig till andra sidan av det här klotet eller ens till andra sidan stan. Det är nog inte alls så att alla är kallade att kasta sig ut i det okända varje dag. Jag tror att den gruppen finns men att de inte är så många. De flesta av oss har nog sin plats i livet ungefär där vi är. Men om du ibland undrar över varför Gud inte gör de där mäktiga undren i din närhet så kanske du skulle pröva att våga ge honom lite större utrymme och möjlighet att handla i ditt liv...

Och du behöver inte växa hela tiden, du får lov att få växtvärk och träningsvärk och skavsår av löparskorna och då kan du få vila dig mot den bön som Jesus ber för alla tiders lärjungar. För mitt ibland Johannes omständliga formuleringar och repetitioner så är det en bön som vibrerar av kärlek och som är en bön om att vi ska få vara omslutna av Guds kärlek och trygghet varje dag. En bön som vi vet blir besvarad eftersom det är sonen som ber till sin far och en bön som han ber för att han älskar

oss så oerhört mycket att han går i döden för att den bönen ska vara möjlig att uppfylla och han uppfyller den varje dag.

Amen.